

staar andre Vanskeligheder paa dette Omraade, end at Industriraadet har stillet sig paa et andet Stade.

Det synes jeg nu ikke er rigtig hensynsfuldt af det ærede Industriraad, idet vi vistnok alle her i Landet er paa det rene med, at Industrien har haft store Fordele af det danske Landbrug. Jeg vil tro, at selv Industriraadets enkelte Mænd vil indrømme, at hvis vi ikke havde haft det gode danske Smør og den fede danske Gris og forskellige andre gode Landbrugsprodukter at sælge til Udlandet, vilde det have knebet håardt nok for Industrien at faa mange af de Artikler, den har faaet, ind i Landet, saa at man har kunnet holde Industrien i en god og blomstrende Gang til Gavn baade for de paa-gældende Ejere og for Arbejderne, som har haft godt og lønnende Arbejde derved. Men naar det danske Landbrug gennem sine Produkter har ydet Industrien saa betydelige Tjenester, forekommer det mig at være ikke helt rigtigt, at Industriraadet paa dette Omraade har stillet sig saaledes, som det har, gennem det Raad, som det har givet Justitsministeren, og som han i alt Fald til Dato har ment sig forpligtet til at følge, om end jeg haaber, at den højtærede Minister ved nærmere Overvejelse vil komme til det Resultat, at Spørgsmaalet om Gødningsforsyningen her i Danmark er saa fremragende, at det andet Spørgsmaal bliver overordentlig lille ved Siden af. Jeg siger dette saa meget tryggere, som jeg ved, at den saakaldte Cementring — det er vist bedst at bruge de gængse Navne — i sin Tid har søgt om en ret stor Dispensation og faaet en mindre, som vel sagtens, saa vidt jeg kan skønne, hører til dem, man kalder løbende Kontrakter. Man har altsaa faaet en Dispensation — om end meget mindre end den, man søgte —, og jeg skulde derfor tro, det var rigtigt, at den Sag blev overvejet en Gang til. Ogsaa af en anden Grund vilde det vistnok være rigtigt, at man saa velvilligt paa Sagen fra Industriraadets Side. Der gik slet ikke saa kort Tid fra det Tidspunkt, da der fra sagkyndig Side først blev Tale om dette Udførselsforbud, og indtil det virkelig blev udstedt, og i de halvanden Maaned, som forløb mellem disse to Tidspunkter, tror jeg ikke, vort Land blev rigere paa Cement og Mursten.

Den Side af den socialdemokratiske Ordførers Tale, som interesserede mig mest, var, hvad jeg lige har berørt, hans stærke Betoning af, at Dyrtiden skyldes

ikke alene naturlige Aarsager, men ogsaa er frembragt ved Kunst, nemlig derved, at Kredse her i Landet har benyttet den foreliggende Situation: at den frie Indførsel paa saa mange Omraader er blevet hemmet, til at beregne sig en unaturlig, hvad jeg vilde kalde: en illegitim Fortjeneste. Jeg betoner, at den frie Tilførsel udefra er blevet stoppet eller hemmet, dette har givet nye Muligheder, og dem tror jeg ikke, det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (Vilhelm Rasmussen) tog tilstrækkelig i Betragtning, da han fremhævede, at den frie Konkurrence havde spillet Fallit, og at det var Socialismen, der havde reddet Landet. Den frie Konkurrence forudsætter nemlig, at der er en god og naturlig fri Ind- og Udførsel til og fra Landet, men det er netop det, der ikke er. For Resten mener jeg, at det saa meget logiske ærede Medlem tog fejl paa et andet Punkt; han vil gerne forveksle Socialismen med Socialdemokratiet, og det er to meget forskellige Ting. Socialisme betyder ikke andet end Samfundsfølelse, medens Socialdemokratiet er et politisk Parti. Nu vil jeg naturligvis ikke paastaa, at det socialdemokratiske Parti ikke har Samfundsfølelse, men hvad jeg absolut vil bestride, er, at det har Ret til at gaa ud fra, at vi andre ikke ogsaa har det. Jeg vil hævde, at vi har Samfundsfølelse lige saa godt som det socialdemokratiske Parti, derfor har det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds ikke Lov til at gaa ud fra, at Socialismen er noget, han og hans Parti har forpagtet, den har vi lige saa god Ret til som han og hans Parti, det kommer ganske an paa, hvorledes de forskellige Partier viser deres Socialisme.

Men jeg tror altsaa, det er rigtigt — jeg vil gerne give den socialdemokratiske Ordfører Ret, hvor jeg mener han har Ret, thi Ret skal være Ret —, naar han hævder, at der finder en unaturlig Udbytning Sted paa Grund af, at Ind- og Udførsel er hemmet. Jeg har gjort et Forsøg — det er maaske ufuldkomment, og saa er jeg villig til at lade mig rette — paa at faa Underretning om Priserne paa Raastoffer til Læderartikler i Tiden før Krigen og i Krigsaarene. Jeg skal ikke trætte Tinget med mange Tal, men blot tage en enkelt Artikel for derigennem at vise Bevægelsen, jeg mener nemlig, at det er denne, det kommer an paa, og ikke de mange enkelte Priser. Ser man paa en Artikel som Kohuder, stiller Forholdet sig saaledes: I Januar 1912 kostede Kohuder pr. kg 104—106.